

Ralph Erskine

Tweede preek over Romeinen 12:12. "*Volhardt in het gebed.*"

Het voorwerp des gebeds: **De Vader, door de Zoon, door de Geest.**

Men zegt van de Paus, dat hij nooit geldgebrek kan hebben, zolang hij een pen kan vasthouden; met het schrijven van pardon brieven en aflaten vult hij zijn koffers. Zo kunnen wij van ieder ware Christen zeggen, dat hij nooit gebrek kan hebben, zolang hij kan aanhouden met tot God te bidden. Het gebed is een sleutel van Gods koffers, waarin oneindige schatten en alle soorten van vertroosting zijn. Indien u een biddend hart heb, zal God een helpende hand hebben; het is maar: *bidt en gij zult ontvangen, zoekt en gij zult vinden, klopt en u zal open gedaan worden.* Het heeft God behaagd deze plicht te bevelen, niet alleen wegens Zijn heerschappij over ons, en tot Zijn eer, maar ook omdat Hij medelijden met ons heeft, en tot ons welzijn; opdat er door het gebed, evenals bij mensen, die ver van elkander af wonen, door brieven, een voortdurend en onafgebroken verkeer en omgang tussen de hemel en de aarde zou zijn. Met dit doel eist Hij, dat wij zullen volharden in het gebed.

Enige algemene overwegingen vooropgesteld hebbende, kom ik nu tot het tweede punt, namelijk: *De aard van het gebed.*

Ik kan er geen betere verklaring van geven, dan de beschrijving in de Korte Catechismus: "*Het gebed is een opdragen van onze begeerten aan God om dingen, die overeenkomstig Zijn wil zijn, in de Naam van Christus, met belijdenis van onze zonden, en dankbare erkenning van Zijn goedertierenheden.*" Gelijk de Schrift Gods brief is, waarin Hij zijn hart voor de mens openlegt, zo is het gebed een brief van de mens, waarin Hij zijn hart voor God openlegt. Het gebed is als de ladder Jakobs, die op de aarde gesteld was en welker opperste aan de hemel raakte. een gedachte kan snel naar het andere einde der aarde vliegen, en zo kan het gebed in een ogenblik naar de hoogste hemelen vliegen. Een van de vaders vergelijkt het gebed bij een ketting, waarvan het een einde aan de tong van de mens en het andere einde aan Gods oor is verbonden. Een ander noemt het "een opheffen van het hart tot God." Een kind van God, dat geen woord kan spreken, kan een aangenaam gebed opzenden, want het is een opdragen niet van onze woorden, maar van onze begeerten aan God. Veronderstelt, dat de tong, die het spreekorgaan is, uitgesneden werd, dan kan een heilige daardoor toch niet worden belemmerd in zijn toegang tot God door het gebed, want, zoals Amesius zegt: "Het gebed is formeel de daad van de wil." De begeerte is de ziel van het gebed en daarom wordt van God gezegd, dat Hij de begeerten hoort: "Heere, Gij hebt de wens, of de begeerten, der zachtmoedigen gehoord" (Psalm 10:17). De begeerte van een heilige is een wezenlijk gebed. Indien de begeerte recht is, zijn de woorden slechts het uiterlijk gewaad, het kleed of de inkleding van het gebed. Woorden zijn de bolster, en begeerten de pit van het gebed.

Maar om dit nuttig punt op te helderen, zal ik over vier dingen spreken betreffende het gebed. Ik zal spreken:

1. Over het Voorwerp van het gebed;
2. Over de delen van het gebed;
3. Over de eigenschappen van het gebed.

I. Wat het Voorwerp van het gebed betreft, tot Wie wij onze aanspraak in het gebed moeten richten: wij moeten onze begeerten opdragen aan God, in de Naam van Christus. Dit heldert een zaak op, welke zich dagelijks voordoet, namelijk: tot Wie van de Goddelijke Personen van de Heilige Drie-eenheid wij ons gebed moeten richten, tot de Vader, tot de Zoon, of tot de Heilige Geest?

Ik antwoord, dat gelijk de levende en waarachtige God, de grote en eeuwige Heere, Vader, Zoon en Heilige Geest, het enig Voorwerp van Goddelijke aanbidding is, zo ook de meest onderscheidene wijze om Hem als het Voorwerp te bevatten is, dat wij ons in onze aanbidding wenden tot de Vader, door de Zoon, door de Heilige Geest; of, dat wij onze begeerten opzenden tot God in Christus, door de Geest. Om u dan helderheid te geven omtrent het Voorwerp van het gebed zal ik u aantonen:

1. Dat God het Enige Voorwerp van onze aanbidding is;
2. Ten tweede, dat wij hem in Christus moeten aanbidden;
3. Ten derde, dat het door de Geest geschiedt.

1. God is het Enige Voorwerp van het gebed. Dit blijkt duidelijk uit de overweging van de natuur van God. Hij is het eerste, het grootste, het beste Wezen, de onafhankelijke, onbegrensde Schepper, die alle andere wezens hun grenzen en palen stelt, van Wie zij afhankelijk zijn, en aan Wie zij rekenschap moeten geven. De wet der natuur eist van alle schepselen een verschuldigde hulde van Goddelijke verering, in het bijzonder van het redelijk deel der schepping. Verering is, óf burgerlijk, óf gewijd. Het is waar, er is een burgerlijke verering, welke aan sommige van de schepselen verschuldigd is. Een burgerlijke eerbied en achting is verschuldigd aan hen, die op aarde in hoogheid zijn gezeten; daarom worden zij *goden* onder de mensen genoemd. Aan overheden, voornamelijk hoog geplaatste, die God als Zijn stedehouders op aarde heeft gesteld, om in de wereld te regeren en vrede te bewaren, opdat de wereld niet in een schouwspel van wanorde en verwarring verandere, is men eerbied verschuldigd; men moet eren wie ere toekomt.

Maar die eerbied, welke wij een gewijde, Goddelijke aanbidding, de allerhoogste eredienst noemen, komt alleen het Allerhoogste Wezen toe, en geen schepsel mag gediend worden met een Goddelijke aanbidding.

Maar de Rooms en handelen godslasterlijk anders, en beweren, dat aanbidding verschuldigd is aan de heiligen, aan Engelen en aan de maagd Maria, hetwelk zij ondergeschikte aanbidding durven noemen, dromende, dat wij door hen toegang hebben tot het allerhoogste voorwerp van Goddelijke aanbidding; evenals wanneer wij met hooggeplaatste personen kennis willen maken en daar door gunstelingen worden ingeleid en voorgesteld. Dit is de leer van die moeder der gruwelen, de Kerk van Rome, welke zij op schoonschijnende gronden tracht te verdedigen.

Maar de goddeloosheid van deze leer is duidelijk zichtbaar wanneer u slechts deze ene bewijsgrond overweegt. De hoogst geplaatste schepselen de keur van heiligen en Engelen zijn, wanneer men hen wilde aanbidden, er krachtig tegen opgekomen, en hebben het met de uiterste verfoeiing verafschuwd, omdat het alleen het koninklijk voorrecht is van hun algemeen Hoofd en Meester, God en Christus. Toen Petrus bij Cornelius kwam, en die, voor hem neervallende, hem wilde aanbidden (Hand. 10 :25) richtte hij hem op zeggende: "Sta op, ik ben ook zelf een mens." Toen de schare, ziende dat Paulus met een woord een kreupele genezen had, meende, dat Paulus en Barnabas goden waren, die, de mensen gelijk geworden, tot hen

waren neergekomen, zodat zij Barnabas Jupiter en Paulus Mercurius noemden, en daarop ossen en kransen brachten om voor hen te offeren, scheurden zij hun klederen en sprongen onder de schare, roepende en zeggende: "Mannen, waarom doet u deze dingen? Wij, zijn ook mensen van gelijke bewegingen als gij", (Hand. 14:15). En evenals de heiligen hebben ook de Engelen deze verering en aanbedding afgewezen. Johannes, een heerlijk schepsel met een zeer majestueus voorkomen ziende, van wie hij heerlijke openbaringen ontving, waarschijnlijk menende, dat het de grote Engel des verbonds, Christus, was, die oudtijds soms de gedaante van een Engel had aangenomen, wilde hem aanbidden, Maar de engel weerhield hem, zeggende: "Zie dat u het niet doet, want ik ben uw mededienstknecht." Nu, indien de heiligen en de Engelen, de heerlijkste onder de schepselen, deze Goddelijke aanbedding zeer krachtig hebben afgewezen en ernstig hebben afgekeurd, dan moet zeker geen bloot schepsel worden aanbedden, en is het een hemelergende onbeschaamdheid en godslastering van de Rooms en dit te verdediger en te beoefenen.

1. Dat God het eigenlijk Voorwerp van aanbedding is zal ik met twee of drie bewijsgronden vaststellen.

(1) Hij wordt op een bijzondere wijze, *de Hoorder van het gebed* genoemd: "Gij hoort het gebed; tot U zal alle vlees komen." En waarlijk, God alleen kan het gebed horen, want Hij is alwetend, en Hij kent door een eenvoudige en eeuwige daad van Zijn verstand alle personen en alle dingen in hun natuur, orde, oorzaken, hoedanigheden en werkingen. Hij alleen is wezenlijk en voortdurend bij al Zijn smekelingen, want Hij is overalometgenwoordig. Hoe zouden heiligen en Engelen, bij voorbeeld Paulus en Gabriël, het gebed van duizenden heiligen, die hen worden gedaan, kunnen horen, tenzij zij onmetelijk in hun wezen, alwetend en alometgenwoordig waren, hetwelk de Kerk van Rome durft vaststellen, terwijl dit alleen Gods voorrecht is?

Maar zij hebben een andere uitvlucht. *God, zeggen zij, maakt hun de smeking en het gebed bekend, opdat zij voor hen mogen smeken.*

Wat een belachelijke uitvlucht en grove ongerijmdheid is dit! Want zou het ons betamen ons gebed tot God te doen, opdat het door hem aan Petrus, en Paulus, en Gabriël mocht worden overgebracht? Sommigen zeggen, dat zij ons gebed door innerlijke aanschouwing weten, door God aan te zien, die alle dingen weet, en dat zij in hem alle dingen weten. Helaas, wat is dit anders dan een godslasterlijk vergoden van het schepsel? Aangezien God alleen alle dingen weet, Hij alleen de Kenner der harten is. Kan een redelijke ziel beweren, dat een bloot schepsel, een eindig wezen, de onmededeelbare volmaaktheid der eeuwige Godheid kan bezitten? Deze onbeduidende vijgenbladeren zullen nooit in staat zijn hen te bedekken, die dus de groten Heere onteren en het woord zijner waarheid tegenspreken, hetwelk duidelijk zegt, dat de heiligen in de hemel niet van ons weten: (Jesaja 63:16) "Gij zijt toch onze Vader, want Abraham weet van ons niet, en Israël kent ons niet." Zij kennen zelfs de namen niet, veel minder de onderscheiden smekingen van de heiligen op aarde. Indien toch iemand onze smekingen kende, dan zouden het zeker die voorname heiligen, Abraham, Izak, Jakob, en dergelijke zijn, Maar zij kennen ons niet, en waarom zouden wij bidden tot hen, die ons niet kennen? Nee, God alleen kent ons, God alleen hoort ons.

(2) Daar God alleen *de Hoorder van het gebed* is, daar Hij alleen ons kan horen, kan ook Hij alleen ons helpen; daarom is Hij het enig Voorwerp van het gebed. Hij alleen kan ons bevrijden van al onze ellende. Kunnen heiligen, of engelen, of de maagd Maria, de benauwde consciëntie verlichting geven, hartsplagen genezen, geestelijke behoeften vervullen? Daarom wordt ons niet geboden hen aan te roepen; maar God zegt: "Roept Mij aan in den dag der benauwdheid; Ik zal u uithelpen." Tot wie anders zouden wij onze smekingen opzenden dan tot Hem, Die machtig is te verlossen, Wiens ogen zijn op de rechtvaardige, en Zijn oren tot hun geroep?

- (3) Het is blijkbaar, dat God alleen het Voorwerp van het gebed is, omdat Hij alleen het *Voorwerp des geloofs* is (Romeinen 10:14). Het verband is duidelijk: Hoe zullen zij dan Hem aanroepen in welke zij niet geloofd hebben? Wij dagen alle Rooms en in Europa uit de kracht van deze bewijsgrond van de Apostel te beantwoorden. Hij die het Voorwerp van het gebed is, moet het Voorwerp des geloofs zijn; dus wanneer wij tot heiligen en engelen bidden, dan moeten zij het voorwerp van ons geloof, en dus onze Goden, onze Zaligmakers, onze Verlossers zijn, hetgeen godslasterlijk is, en dat zij zelf niet durven stellen, hoewel zij het in de praktijk vasthouden. Zijn zij in het geheel niet het Voorwerp van ons geloof, waarom bidden zij dan tot hen, hetzij door een hoogste, of door ondergeschikte smeking? Want hoe zullen zij Hem aanroepen in Wie zij niet geloven?
- (4) God maakt hierop aanspraak als Zijn koninklijk voorrecht, dat Hij aan geen schepsel wil afstaan. "Ik ben de Heere, dat is mijn Naam, en Mijn eer zal Ik geen anderen geven, noch Mijn lof de gesneden beelden" (Jesaja 42:8). U ziet dan, wat zij hebben te verantwoorden, die deze schatting van lof en prijs, die Hem alleen verschuldigd is, heiligschennend aan Hem onttrekken. Zo is u duidelijk gemaakt, dat God alleen het Voorwerp des gebeds is.

2. Wij kunnen verder onderzoeken, in welke opzichten God het Voorwerp van het gebed is. Ik antwoord, dat God als het Voorwerp des gebeds, moet worden aangemerkt:

(1) In Zijn majesteit. Hij is in de hemel en wij zijn op de aarde; daarom moeten wij met de hoogste eerbied tot hem naderen, als de Schepper van hemel en aarde, met zulke indrukken van Zijn onbegrijpelijke majesteit, als waarvan Spr. 30:4 melding maakt: "Wie is ten hemel opgeklimmen en nedergedaald? Wie heeft de wind in Zijn vuisten verzameld? Wie heeft de wateren in een kleeid gebonden? Wie heeft al de einden der aarde gesteld? Hoe is Zijn Naam, en hoe is de Naam Zijns Zoons? zo gij het weet." Wie anders dan God kan de hemelbollen daarboven overzien, en neerkomen om er ons een beschrijving van te geven? Of wie, behalve Christus, is volmaakt met beide werelden bekend? Hij is neergedaald om onze natuur aan te nemen en in die natuur weder ten hemel gevaren, om dus een verbinding tussen de hemel en de aarde vast te stellen. Dit schijnt een beschrijving te zijn van de majesteit van het koninkrijk Zijner genade, alsmede van het koninkrijk Zijner voorzienigheid. Tot hetzelfde wordt de onnaspeurlijke majesteit Gods voorgesteld in het gehele 38ste kapittel van Job, en in Jesaja 40 vanaf het 12de vers. "Wie heeft de wateren met Zijn vuist gemeten? en van de hemelen met de span de maat genomen? en heeft met een drieling het stof der aarde begrepen? en de bergen gewogen in een waag, en de heuvelen in een weegschaal? Ziet de volkeren zijn geacht als een druppel van een emmer en als een stofken van de weegschaal; zij zijn als niets voor Hem, en zij worden bij Hem geacht minder als niet, en ijdelheid." Daarom moeten wij tot Hem naderen met eerbied en Goddelijke vrees, als de grote God, die ons het leven heeft gegeven, en die onze ziel in het leven bewaart.

(2) Wij moeten Hem aanmerken in Zijn alziende natuur; wij, moeten onze begeerten bij God bekendmaken in het vertrouwen op die volmaaktheden welke Hem bekwaam maken ons gade te slaan, wetende, dat geen schepsel onzichtbaar is voor Hem, maar dat alle dingen naakt en geopend zijn voor de ogen Desgenen, met Welke wij te doen hebben. Dit werpt waarlijk, die eigenwillige nederigheid en dienst der engelen omver, welke de Apostel bestraft; *want God, die de harten doorzoekt, kan alleen weten, welke de mening des Geestes is* (Romeinen 8:27). Het was onder een sterke indruk hiervan, dat Job zich in het stof. wentelde, smekende om vrede voor een gewonde, en om vergeving voor een schuldige ziel: "Ik weet, dat Gij alles vermoogt, en dat geen van Uw gedachten kan afgesneden worden" (Job. 42:2).

(3) Wij moeten Hem aanmerken in Zijn kracht, als almachtig en onze begeerten tot God opzenden met verzekerdheid van Zijn bekwaamheid om ons te helpen, wetende, dat Hij een groot God is en van veel kracht, en Zijns eerstands is geen getal. In deze plicht van het gebed merken wij Hem aan als "die machtig is meer dan overvloediglijk te doen boven al, dat wij bidden of denken" (Eféze 3:20).

(4) Wij moeten Hem in het bidden, aanmerken in Zijn barmhartigheid en genade, gedenkende aan de groten Naam , die Hij voor ons heeft uitgeroepen: "Heere, Heere, God, barmhartig en genadig" (Ex. 34:6). Zo Hij de ongerechtigheden gadeslaat, wie zal bestaan, hetzij in Zijn tempel, hetzij voor Zijn gericht? "Maar bij Hem is vergeving, opdat Hij gevreesd wordt. Bij de Heere is goedertierenheid, en bij Hem is veel verlossing." Hij heeft het als een van de heerlijkheden Zijner natuur bekend gemaakt, dat er geen God is gelijk Hij, die de ongerechtigheid vergeeft, en de overtreding van het overblijfsel Zijner erfenis voorbijgaat.

(5) Wij moeten Hem aanmerken in Zijn heiligheid en rechtvaardigheid; dat Zijn heiligheid de goddeloze haat, en dat Zijn rechtvaardigheid hen wil straffen. Hij is te rein van ogen, dan dat Hij het kwade zou zien; daarom moeten wij onze handen in onschuld wassen, en zo rondom Zijn altaar gaan, want indien wij met ons hart naar ongerechtigheid zien, zal Hij ons gebed niet horen.

(6) Deze, en dergelijke zijn de volmaaktheden, waarvan de gedachten ons hart behoren te vervullen onder de verrichting van deze plicht des gebeds; "want die tot God komt moet geloven, dat Hij is, en een beloner is dergenen die Hem zoeken." Zo ziet gij, dat God het Voorwerp des gebeds is.

2e. *God moet in en door Christus worden aangebeden*, want God volstrekt aangemerkt, in Zijn wezenlijke volmaaktheden, is niet toegankelijk; Maar Hij is dat in Christus, die de Goddelijke majesteit toegankelijk en beminnelijk maakt.

Het is klaar, dat wij alleen in Christus tot God moeten naderen. "Zo wat gij begeren zult in Mijn Naam , dat zal Ik doen, opdat de Vader in den Zoon verheerlijkt worde. Zo gij iets begeren zult in Mijn Naam , Ik zal het doen" (Joh. 14:13, 14). Christus heeft ook gezegd: "Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, al wat gij den Vader zult bidden in Mijn Naam , dat zal Hij u geven" (Joh. 16:23). "Ik ben de Weg," zegt Hij, komt waar ik ben, "ik ben de Weg en de Waarheid, en het leven. Niemand komt tot de Vader dan door Mij." In Hem hebben wij de vrijmoedigheid en de toegang met vertrouwen door het geloof aan Hem. Gelijk God ons niet wil aanzien dan in het aangezicht van Christus, zo ook moeten wij niet tot Zijn blinkende en heerlijke woning durven naderen, dan in en door Zijn Zoon. Dit wordt ons aangetoond door dat voortreffelijk voorbeeld, Mozes. Toen de Heere op Sinai de wet gaf, wat verscheen Hij daar op een geduchte wijze. De berg beefde, de stem des Heeren sprak op vreselijke toon uit vuur, en noch mens, noch beest, noch zelfs de priesters, dorsten de berg aanraken, opdat zij niet stierven. Nochtans had Mozes toegang, en door Mozes had Israël toegang tot God, om ons daardoor te kennen te geven, dat God een verterend Vuur is voor de kinderen der mensen en dat er geen toegang tot Hem is, dan in en door het grote tegenbeeld van Mozes, Christus, die in de hemel is ingegaan, om als onze Hogepriester te verschijnen voor het aangezicht Gods voor ons; zodat God, alleen in en door Christus, het Voorwerp des gebeds is. Wij moeten Gode onze begeerten offeren in de Naam van Christus.

1. Maar hier komt de vraag te pas: "*Wat is dat, in Christus, of in de Naam van Christus te bidden?*" Ik antwoord:

(1) In de Naam van Christus bidden is, te bidden in het geloof van Zijn gebod. Hij is met Zijn gezag tussenbeide gekomen, dat wij in geen ding bezorgd zullen zijn, maar dat wij onze

"begeerten in alles, door bidden en smeken bekend laten worden bij God." Het woord van zijn gebod is onze krachtige, en behoort onze voornaamste beweegreden te zijn. Dit woord des gebods is de uitstraling van het gezag van Christus, om ons op te wekken tot en te bekrachtigen in de verrichting van deze plicht. Evenals van Christus geschreven staat, *dat Hij in de Naam Zijns Vaders*, dat is, krachtens de machtiging het gebod en het gezag Zijns Vaders komt; zo is het krachtens Zijn machtiging, gebod en gezag, dat wij in de Naam van Christus moeten bidden. Het is niet slechts kracht van opvoeding of de natuurlijke consciëntie, of de geest der dienstbaarheid, of enig aards belang, dat ons tot de plicht moet aanzetten, maar eerbied voor het gezag van God in Christus, die dit eist als hetgeen Hem verschuldigd is.

- (2) In de Naam van Christus bidden is, te bidden in het geloof van de dood en het lijden van Christus als het enige zoenoffer, dat onze personen en diensten aangenaam bij God kan maken. Al onze gebeden moeten tot God uitstromen in het bloed Zijns Zoons, want "onze vrijmoedigheid om in te gaan in het Heiligdom is door het bloed van Jezus" (Hebr. 10:19). Onze gebeden moeten welriekende gemaakt zijn met het reukwerk van Zijn verdienste, als het enige, dat genoegzaam was om de rechtvaardigheid te voldoen, de zonde te verzoenen, de verwijdering weg te nemen, en vriendschap tussen God en de mens te maken. Daarom is *in de Naam van Christus* bidden voornamelijk, dat wij aanneming verwachten door de kracht en waardij van het bloed van Christus. De voornaamste dienst van Zijn priesterambt was, zichzelf Gode tot een offerande te geven voor ons, en hierin ligt onze bemoediging dat Hij de hemel en de aarde verzoend heeft door het bloed Zijns kruises. Daarom mogen zij, die het zouden wagen tot God te naderen zonder opzicht op Zijn dood en Zijn lijden, worden toegesproken met de woorden van Izak tot Abraham: "Zie het vuur en het hout, maar waar is het lam tot het brandoffer? Indien wij onze knieën willen buigen en onze stem tot God opheffen buiten Christus, mag God wel zeggen: hier is een mens en een geluid van woorden in een gebed, maar waar is het zoenoffer? Waar is het Lam Gods, Dat geslacht is om de zonde weg te nemen? Wanneer wij tot de Koning van hemel aarde naderen, moeten wij de Zoon des Konings in onze armen medebrengen. Het was een heilige wet in Molosse, dat wie tot de koning kwam met diens zoon in zijn armen vergiffenis zou ontvangen, wat hij ook had misdaan; waarom de opperbevelhebber van Athene, uit zijn land verbannen zijnde, tot Admetus, de koning der Molossers, zijn doods vijand, vlood, en zich met diens zoon in zijn armen voor Hem neerwierp, hetwelk hem gunst deed vinden in zijn ogen. God en de mens zijn vijanden. Men kan voor deze vreselijke Koning niet verschijnen zonder Zijn Zoon in onze armen te hebben, en met Hem behoeven wij niet te vrezen afgewezen te zullen worden. Het geloof in Christus is het middel waardoor zowel onze personen als onze verrichtingen worden gerechtvaardigd, omdat het Christus aangrijpt, die beide krachtens Zijn verdienste rechtvaardigt.
- (3) In de Naam van Christus bidden is, te bidden door de kracht en de invloed van Christus' voorbedding voor ons in de hemel. Gelijk wij moeten bidden in het geloof van zijn gebod en in het geloof van Zijn bloed, zo ook in het geloof van Zijn voorbedding. Christus verschijnt als ons Hoofd, in onze Naam, om voor ons te bidden; en als wij waarlijk in Hem geloven als onze Voorspraak bij de Vader, zijn wij zeker van te zullen overwogen. De Vader toch hoort Hem altijd, wegens de kracht van Zijn bloed, hetwelk een luid sprekende beweeggrond is, die in de hemel voorspoedig is. "Indien iemand gezondigd heeft; wij hebben een Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus de Rechtvaardige." Wij moeten onze stukken in handen van onze Voorspraak stellen, anders zal de Rechter ons niet horen. Indien onze gebeden in onze eigen naam worden opgezonden, zonder de kracht van Christus' voorbedding, zal God zeggen: "Wiens is dit beeld?" Maar indien wij ze in de Naam van Christus opzenden, zal het gangbare munt zijn die in de hemel wordt aangenomen.

- (4) In de Naam van Christus bidden is, te bidden in het geloof van Zijn bijstand. Bidden in de Naam van Christus is, te bidden in de kracht van Christus, want zonder Hem kunnen wij niets doen, maar wij vermogen alle dingen door Christus die ons kracht geeft. Gelijk wij gesterkt moeten worden in de genade, die in Christus Jezus is, zo ook moeten wij bidden door de genade, die in Christus Jezus is. God zal onze gebeden niet horen, tenzij zij worden opgezonden in de sterkte van Christus en door kracht, die uit het Hoofd wordt verkregen. Wij moeten gebruik maken van Christus, niet alleen tot rechtvaardigheid om voor ons te voldoen, maar ook als onze sterkte om in ons te werken beide het willen en het werken, zeggende: "Gewisselijk, in de Heere zijn gerechtigheden en sterkte."
- (5) In de Naam van Christus bidden is, te bidden in het geloof van Zijn aanneming. Dit is zeker nodig dat wij alleen verhooring verwachten in en door Christus, onze eigen gerechtigheid niet anders beschouwe dan als oude verscheurde en versleten lompen, begerende in Christus gevonden te worden, *niet hebbende onze rechtvaardigheid, die uit de wet is, maar de rechtvaardigheid, die uit God is, door het geloof*. Het is een zonde, die soms de besten onderhevig zijn, wanneer zij in het gebed veel ondersteuning weekheid, verlevendiging en verruiming hebben ondervonden, dat zij in die dingen met voldoening rusten. Maar o, roemt niet over uw verruimingen. Durft u in die gescheurde lompen voor God verschijnen? Al zouden het vodden van fluweel zijn, toch zijn het maar vodden, een te schrale bekleding voor uw naakte ziel. Indien u daarop rust buiten Christus, dan bent u bezig om het oor van God te ontsluiten en zijn hart te openen met een verkeerde sleutel. Wij zijn alleen aangenaam in de Geliefde, niet omdat wij verruimd worden. Weliswaar, kan evangelische bijstand een teken van aanneming zijn, maar het is er nooit eens oorzaak van. Zeg mij, man of vrouw, die meent, dat u aangenomen zijt, omdat u in de plicht bijstand en verruiming hebt ondervonden, zou u door God geoordeeld willen worden naar de beste plicht, die u ooit verricht hebt? Waarlijk, als u geen andere pleitgrond hebt voor uw aanneming bij God, dan zult u en uw plicht in de onderste hel verzinken. Gedenkt, dat het beter is zonder verruiming te zijn en op Christus te betrouwen, dan op verruiming te vertrouwen en zonder Christus te zijn. Daarom is het soms beter besloten te zijn, en zo gedreven te worden om op Christus ter aanneming te vertrouwen, dan voortdurend verruimd te zijn en zo gevaar te lopen op hetgeen u verkregen hebt te vertrouwen.

Het bidden in Zijn Naam is dus, te bidden in het geloof van Zijn gebod, in het geloof van Zijn dood, in het geloof van Zijn voorbeding, in het geloof van Zijn bijstand en in het geloof van Zijn aanneming, of, dat u alleen in Hem aangenaam bent. Indien u zo bidt zal uw gebed, evenals Jonathans boog, nooit ledig wederkeren.

2. Indien gevraagd wordt. *Waarom moeten wij in de Naam van Christus bidden?* dan antwoord ik:
- Omdat wij van nature verre van God zijn en alleen nabij geworden zijn door het bloed van Christus.
 - Omdat dit tot eer van onze Verlosser is. Dus is zijn Naam boven allen Naam, als wij Hem daardoor onze hoogste hulde brengen en onze grootste gelukzaligheid ontvangen.
 - Omdat dit de Goddelijke natuur eer toebrenge, dat onze gebeden aldus worden opgezonden en gehoord, want dus wordt de Vader in de Zoon verheerlijkt" (Joh. 14 :13).

3e. Ik zei u, in betrekking tot het Voorwerp van het gebed, dat het gericht moet worden tot God, in Christus, door de Geest. U hebt gehoord, dat men zich in het gebed moet richten tot God; ook, dat men dit moet doen tot God in Christus; en nu zullen wij u aantonen, dat dit moet geschieden door de Geest, of door de hulp van de Geest. Het bidden moet geschieden door de verwijdende invloeden des Geestes; waarom Hij de "Geest der genade, en der gebeden" wordt genoemd. Hoewel de goddeloze wereld de hulp des Geestes met smaad en verachting overlaadt, hetwelk toont hoeveel beter zij thuis zijn in godslastering dan in het aanvoeren van

bewijzen. nochtans zal die Schriftuurplaats standhouden tegen de spot der godloochenaars: "De Geest komt onze zwakheden mede te hulp, want wij weten niet wat wij bidden zullen gelijk het behoort, maar de Geest Zelf bidt voor ons met onuitsprekelijke zuchtingen" (Romeinen 8:26). Gelijk het bloed van Christus voor een kind van God pleit, zo pleit de Geest van Christus in hem; Christus bidt voor hem in de hemel, en de Geest van Christus bidt in Hem op aarde. Indien wij also in de Geest bidden moet God ons gebed horen, want Hij weet welke de mening des Geestes is. Dit bidden door de hulp des Geestes wordt soms in de Schrift genoemd: "een dienen (of aanbidden) van God in de Geest" en soms "een bidden in de Heilige Geest" (Fil. 3:3; Judas :20).

(1) Laat ons onderzoeken welke hulp de Geest verleent in het bidden. Het gebed wordt, óf, wat de stof aangaat, door den Geest voorgezegd, óf, wat de wijze van bidden betreft, wordt de ziel door de Heilige Geest aangedreven.

1. Wat de stof aangaat, zegt de Geest ons wat wij zullen bidden, want wij weten niet wat wij bidden zullen gelijk het behoort wanneer Hij ons niet in alle waarheid leidt. Door Zijn bewerking kent een ieder de plaag zijns harten, opdat hij, die kennende, het geneesmiddel moge zoeken. De Geest van God helpt het volk soms aan gepaste woorden, en hoe zij die voor de Heere zullen rangschikken. Soms echter hebben zij geen woorden en uiten zij zich in onuitsprekelijke zuchtingen, en soms zijn zij meer onder de invloed des Geestes dan op andere tijden, nochtans bestuurt de Heere dikwijls hun tong; want in dit opzicht mag gezegd worden, dat bij de mens zijn weg niet is; het is niet bij de mens zich recht uit te spreken, zo het behoort, maar zoals de Geest Hem geeft uit te spreken. Wanneer het Hem behaagt een deur te openen om te spreken, dan "geeft het hart een goede rede op, en is de tong als een pen eens vaardigen schrijvers."
2. Wat de wijze betreft, bestuurt de Geest van God Zijn heiligen, hoe zij zullen bidden gelijk het behoort. Als de Geest der dienstbaarheid ontroert Hij hen met vrees, om de toekomstige toorn te vlieden, en als de Geest der aanneming tot kinderen geeft Hij hun vrijmoedigheid, om tot de troon der genade toe te gaan. Als een geest van verootmoediging ontledigt Hij hen geheel van zichzelf, opdat Hij zo de wens der zachtmoedigen moge horen; want (Engelse vertaling) "Hij bereidt hun hart en zijn oor zal opmerken" (Psalm 10 :17). O vrienden, uw eigen geest zal nooit uw gebeden tot in de hemel brengen, want wat uit de aarde is, is aards en rijst niet hoger dan de aarde, maar de Heilige Geest zal uw ziel ten hemel opvoeren. Smeekt daarom om de Geest, geeft u over aan Zijn bewegingen en maakt gebruik van Zijn werkingen. Roept tot God, dat de Noorden- en Zuidenwind moge ontwaken: bidt om enig vuur uit de hemel om uw offer te verteren, anders zal het geen brandoffer van zuiver reukwerk voor de Heere zijn. De Geest alleen kan de mist van onkunde verdrijven, en dat ongedierte van twijfelmoedige, verbijsterende gedachten weg drijven, en uw hart bij God doen zijn. Overweegt, dat deze dingen geen buitengewone dingen zijn, welke geringe Christenen nooit hebben ervaren; want er is niemand, die waarlijk een Christen is, in wie niet enigermate de Geest van Christus is; "Want zo iemand de Geest van Christus niet heeft, die komt Hem niet toe." Overal waar de Geest is, is Hij de Geest der genade en der gebeden; en het is een natuurlijk gevolg van het hebben van het leven van een bekeerde, dat men ook de adem van een bekeerde heeft, namelijk het zuchten naar God in het gebed. De Apostel zegt: "Overmits gij kinderen zijt, zo heeft God de Geest Zijns Zoons uitgezonden in uw harten, die roept, "Abba, Vader" (Gal. 4 :6); alsmede: "Waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid" (2 Kor. 3:17).

(2) Laat ons verder onderzoeken, wat het verschil is tussen de bijstand en de vrijheid, die de Geest des Heeren geeft, en de vrijheid, die uit ons hart voortvloeit. Ik zal trachten u het

onderscheid aan te tonen, voor zover de Heere dit uit Zijn woord heeft doen verstaan, en uit ervaring in deze zaak.

1. De vrijheid van de Geest in het gebed zal het schepsel in de laagte brengen, en een verloochend zijn aan de plicht en aan de vrijheid, die hij daarin ondervond, in Hem verwekken. O wie ben ik, die maar stof en as ben, dat ik tot de Koning, de Heere der heirscharen, zou spreken! Vleselijke vrijheid maakt het schepsel opgeblazen, en maakt, dat hij meer is ingenomen met de vrijheid, die hij in de plicht ondervindt, dan met Christus, de fontein van die genieting.
2. De vrijheid des Geestes in het gebed verwekt hoge en verhevene gedachten van God. Evenals het verlagen van zichzelf, zo is ook het verhogen van God het voornamelijk doel van de zaligmakende werkingen des Geestes. Hij vervult daarom de ziel met ontzaglijke en eerbiedige indrukken van de soevereiniteit en majesteit Gods, onder welke de ziel zich in de diepste verootmoediging neerbuigt. Waarlijk, naarmate God in de ziel verhoogd is, gaat het eigen ten onder. Vleselijke vrijheid doet een mens meer met zijn gebed ophebben, dan met God, het Voorwerp van aanbidding.
3. De vrijheid des Geestes in het gebed zal de ziel werk verschaffen. Vleselijke vrijheid kan een mens lui en achteloos maken, doch geestelijke vrijheid zal de ziel tot haar werk opwekken; want de Geest Gods werkt in haar het willen en het werken. De Geest des Heeren is geen lui maar een werkzame Geest in de ziel, die onder Zijn invloed is.
4. De vrijheid des Geestes in het gebed zal een ziel met de Geest des Heeren doen samenspannen tegen het onvernieuwde deel van Zijn natuur. Die man of vrouw, die weet wat geestelijke vrijheid in het gebed is, weet ook wat het is meer gelijkvormigheid met God, en meer overwinning over de zonde en de begeerlijkheden door het gebed te verkrijgen. Vleselijke vrijheid geeft een mens vrijheid tot de zonde, maar geestelijke vrijheid geeft een mens vrijheid van de zonde; want Hij is een heiligende Geest.
5. De vrijheid des Geestes in het gebed breekt het hart, en dan is het gebroken hart de offerande welke Gode welbehaglijk is. Het maakt het, als het hart van Josia, teder en nederig, zacht en buigzaam; daarom wordt het *een vleses hart* genoemd. Vleselijke vrijheid en natuurlijke gewone tranen zijn zeer goed bestaanbaar met een hard hart. Water kan uit een rots voortkomen, en dan nochtans blijft het een rots; maar hier in de geestelijke vrijheid wordt het rotsachtige hart zelf in water veranderd, en het wordt als water voor de Heere uitgegoten.
6. De vrijheid des Geestes in het gebed ligt niet in de macht van het schepsel; neen, het kan zijn dat een gelovige op een anderen tijd beschikt over alles wat Hem behulpzaam en voordelig kan zijn, en dat hij nochtans in het minst niet tot die vrijheid kan geraken. Met een verkeerde vrijheid is het gewoonlijk anders. De huichelaar toch kan door gewone hulpmiddelen zichzelf opwerken tot een gestalte, waarmede hij zich kan bedriegen, zodat hij zich misschien wel in zijn tranen kan wassen, maar niet in het bloed van Christus; hij kan zelf over zijn tranen beschikken. Maar geestelijke vrijheid gaat meer boven de kracht der natuur, want "de Geest blaast waarheen Hij wil", en daarom is het gewoonlijk de bevinding der gelovigen, dat zij wel eens op een plaats geweest zijn, waar zij moesten zeggen: O, daar ontrok God zijn aangezicht van mij, en Hij bedekte zich met een wolk, zodat ik niet wist waar ik Hem vinden zou; terwijl hij een andere plaats een Pniël mocht noemen, waar hij God zag van aangezicht tot aangezicht.

Maar ik heb in het spreken over het Voorwerp van het gebed reeds meer uitgewijd dan mijn plan was, en ook de gelegenheid waargenomen om aan te tonen hoe dit Voorwerp moet worden aangesproken, dat wij ons gebed moeten richten tot God, door Christus, door de Geest tot de Vader in de Zoon door de Heilige Geest. Ik zou nu het overige nog moeten behandelen

van die dingen, die ik heb voorgesteld in het ontsluiten van de aard van het gebed. Maar ik durf niet meer van uw geduld vergen, en zal daarom met een woord van toepassing sluiten.

Toepassing

O vrienden, zoekt naar de kennis van God als het Voorwerp van het gebed; tracht deel te krijgen aan de verdienste van Christus tot uw aanneming, en aan de Geest Gods tot uw hulp in het gebed, en dan zult u in uw gebed voorspoedig zijn. Gaat, evenals de discipelen, tot de Heere Jezus, en zegt: "Heere, leer ons bidden". Gedenkt, dat een biddeloze ziel een genadeloze ziel is. Volgt een biddeloos mens, als hij morgen of overmorgen naar de markt gaat, en u zult zien, dat hij beide in Zijn woorden en in Zijn daden los en slordig is; hij kan drinken en vloeken, en stelen, en liegen, zonder dat het Hem hindert. Als u een goede markt wilt verwachten, dan moet u veel in het gebed zijn, want wat u ook gaat doen, in het natuurlijke, of in het maatschappelijke, of in het godsdienstige, het gebed moest u altijd zijn, wat Johannes de Doper voor Christus was, de bode om de weg voor u heen te bereiden. Die goedertierenheden zullen u het zoetst en smakelijkst zijn, die u op de vleugelen des gebeds ontvangt; want zij zullen weder tot God terug vliegen, op de vleugelen van dankzegging en lof. U mag vrezen, dat u uitwendige zegeningen, die in het venster binnen sluipen en niet inkomen door de deur van het gebed, met een vloek en niet met een zegen ontvangt. Als zij door een achterdeur binnenkomen, zullen zij u ras door een achterdeur weer verlaten. Zij komen met een vloek en zij gaan met een vloek, want de biddeloze en boze is vervloekt in zijn korf en in zijn baktrog.

In een woord: de naaste weg naar de hel, die ik ken, is, het gebed tot God in te houden; want het gebed is het enig geschut, dat de hemel door geweld neemt. Een krachtig gebed tot God door Christus zal de poort des hemels overweldigen. Waarlijk in het gebed van de mensen in 't algemeen zit niet veel pit; zij zijn zo lauw, noch heet, noch koud, dat God ze niet kan verdragen, maar ze uit Zijn mond spuwt. Dit brengt mij een gezicht in de gedachte, dat, naar Dreselius meldt, een godsdienstig mens in een bidstond had. "Hij zag" zegt hij, "een engel naast een ieder van hen, gereed staande om hun gebeden en verzoeken op te tekenen. Zij schreven het gebed van hen die hartelijk en gelovig baden met goud; het gebed van hen die koel baden schreven zij met water; wat zij baden, die gewoon waren te bidden wat hun voor de mond kwam, schreven zij ook op, maar met een pen zonder inkt. Bij hen die onder het gebed zaten te slapen, legden zij hun pen ter zij; bij dezulken, die wereldse gedachten hadden schreven hun engelen in het stof, en bij hen, die boosaardige gedachten hadden schreven zij met gal".

Hoe het zij, de moraal is ten minste van nut; want als God, zoals Job zegt, onze zonden in een bundeltje verzegelt, en, zoals de Psalmist zegt, een fles heeft voor onze tranen, dan heeft Hij ook zeker een boek voor onze gebeden, en schrijft Hij bittere dingen tegen hen, die bidden alsof zij niet baden. Indien wij rekenschap moeten geven van elk ijdel woord, dat wij tot elkander spreken, veel meer dan van elk ijdel woord, dat wij tot God spreken. Onze tekst vermaant tot volharden in het gebed, en het is zulk gedurig en vurig bidden tot God door Christus, door de Geest, dat bij God overwint. *De Heere bekwame u dan allen, te volharden in het gebed!*